

JAK PEPÍČEK A MAŘENKA ZACHRÁNILI LES A ZVÍŘÁTKA

Autorka: Kamila Veselá

V jedné malé vesničce na samotném kraji vesnice, kde už začíná les, byla malá chaloupka, ve které žila maminka s tatínkem a malým Pepíčkem a Mařenkou. „Mami, tati, jdeme s Mařenkou do lesa hrát si na schovku“ volat jednoho rána Pepíček ze dveří na rodiče. Byl nedočkavý, protože hrozně rád běhal po lese, a hlavně vždycky nad Mařenkou vyhrál, a to ho bavilo nejvíce. Měl spolehlivé schovávačky, kde ho Mařenka nedokázala najít. Netrvalo to dlouho a Mařenka už pykala a Pepíček chvátil do své oblíbené schovky uvnitř vykotlaného dubu. Mařenka ještě nenapočítala ani do deseti a Pepíček už byl schovaný. „Pepíčku, kde jsi? No tak, vylez, já už vážně nevím, kde tě hledat“ volala nešťastně Mařenka. Když už měla skoro na krajíčku, ozvalo se „baaaf“ a vyskočil jí za zády Pepíček, šťastný jako blecha. „Tak se nezlob“, prosil Pepíček Mařenku, „nechtěl jsem, aby ses bála“. „Pojď, půjdeme raději domů na oběd, maminka už bude mít určité vařeno“. Jen to dořekl, upadl jak široký, tak dlouhý. Zatímco se Mařenka smála, až se za břicho popadala, Pepíček se postavil na nohy a zkoumal, co se to stalo, o co to vlastně zakopl. V tu chvíli uviděl na zemi zajíčka, který ležel a nemohl vstát, protože mu zadní pacička uvízla ve staré plechovce, kterou v lese někdo zahodil. „Jé, zajíčku, chudáčku, neboj se, my ti pomůžeme“ povídala hned Mařenka a opatrně zajíčkovi sundala konzervu z packy. Zajíček pacinkou šťastně zahýbal a povídal: „moc vám děkuji, že jste mi pomohli, tuze to bolelo. Když jste na mě tak hodní, nemohli byste pomoci ještě mému kamarádovi?“. „Já totiž zrovna běžel shánět pomoc, když se mi tohle stalo. Kousek odsud na stromě je stará igelitová taška, kterou tam lidé nechali a uvíznul v ní můj kamarád, vrabčák Čimčarák“. „To víš že pomůžeme, přitakal Pepíček, ukaž nám cestu“ a okamžitě se vydali za ním. Za chvíli byli na místě a co viděli, tomu se nechtělo věřit. Na stromě visela taška a ní úplně vyčerpaný vrabčáček, že už se skoro ani hýbat nemohl. Mařenka ho okamžitě vyndala, položila ho na větev, aby si odpočinul, nabral síly a mohl zase létat. Zatímco se Mařenka starala o Čimčaráka, Pepíček se rozhlížel kolem a co viděl, to se mu vůbec nelíbilo. Všude kolem viděl keře plné smetí, na jednom místě ležela stará bota, vedle ní sáček od bonbónů, o kus dál zase pneumatika z auta. Stromy usychaly, travička se kolem nezelenala a do toho slyšely slabé volání „pomoooc, pomoooc, to bolí, pomozte mi někdo“. Pepíček okamžitě šel po stopách toho hlásku a našel housenku, jak se svíjela bolestí. „Ahoj, prosím, pomoz mi, vlezla jsem tady do té louže a od té doby je mi moc špatně“ břečela housenka Píd'alka. Pepíček se podíval blíž a zjistil, že je na

zemi louže benzínu. Vzal Píďalku, odnesl ji k vodě, kde ji omyl a pak položil do trávy. V tu chvíli se kolem dětí seběhla všechna zvířátka z okolí a dětem děkovala. Ta byla hlavně šťastná, že mohla zvířátkům pomoci. V tu chvíli se zajíček postavil na zadní a povídá: „náš les umírá, je plný odpadků a jedovatých látek, které nás ničí, musíme se odstěhovat pryč, tady už nemůžeme žít dál“. Děti se rozplakaly, nechtěly, aby je zvířátka opustila. „Prosím, vydržte, zkusíme něco vymyslet, zachráníme les, máme vás rádi“ povídala s pláčem Mařenka. Děti neváhaly a běžely domů, tam jeden přes druhého chrlily na maminku a tatínka co viděly a za ruku je táhly do lesa, aby jim vše ukázaly na živo. Když to viděla maminka s tatínkem, pochopili, co se děje a že je nutné pomoci. Zorganizovali to, aby všichni ve vsi třídili opad, aby ho už nikdo nevyhazoval po lese ani nikde jinde a za čas se jejich úsilí začalo projevovat, les byl čistší, zvířátka se uzdravila a všichni tam mohli žít tak, jako tomu bylo dosud. Dětem navíc zůstali lesní kamarádi, se kterými si chodili každý den hrát. Jen jedna věc Pepíčka trápila, už nebyl nejlepší ve schovce, zajíček ho totiž vždycky našel....

